

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10849/2025
16.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Слободан Пајевић, адвокат из ... и Владан Бендић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., Привредног друштва за трговину, производњу и услуге "Р-2+" д.о.о. из Прибоја и Предузећа "Лим хладњаче" д.о.о. Јармовац, чији је заједнички пуномоћник Предраг Аврамовић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2690/24 од 09.04.2025. године, у седници одржаној 16.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2690/24 од 09.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 63/2020 од 27.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда истакнут од стране тужених. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезу да му солидарно на име задржаног ПДВ-а од изградње објекта исплате износ од 3.161.902,00 динара, са каматом почев од 01.06.2018. године, као дана доспелости па до исплате, на име добити 3.548.083,94 динара, са законском затезном каматом почев од 01.06.2018. године, као дана доспелости па до исплате, на име дуга по основу наплаћене камате 580.277,55 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2019. године, као дана доспелости па до исплате, и да му на име његовог улагања у изградњу објекта финансирање са рачуна "Хладњача лим" д.о.о. и готовинским средствима, плате износ од 1.404.666,66 динара, са законском затезном каматом почев од 01.06.2018. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд тужене обавезе да му солидарно на име позајмице и оснивачког улога исплате 4.100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2019. године па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезу да му солидарно на име враћеног ПДВ-а на позајмицу и припадајући део по оснивачком улогу исплате износ од 4.036.244,74 динара, са затезном каматом почев од 01.06.2018. године па до исплате, као неоснован. Ставом петим изреке,

одбијен је тужбени захтев тужиоца против туженог ББ из ..., којим је тражио да се тужени обавезе да му на име стицања без основа исплати износ од 4.192.748,50 динара, са затезном каматом почев од 01.06.2018. године па до исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка солидарно плати износ од 1.774.434,00 динара, са каматом према Закону о затезној камати, почев од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 2690/24 од 09.04.2025. године, ставом 1 изреке, одбио, као неосноване, жалбе парничних странака и потврдио пресуду Вишег суда у Ужицу П 63/2020 од 27.05.2024. године, у ставовима другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке. Ставом II изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Тужилац у ревизији указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка јер нису дати разлози о битним чињеницама због чега се пресуда не може да испита, што је садржај битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Међутим, та битна повреда одредаба парничног поступка није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 1. тачке 2. и 3. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим Предузећем "Р-2+" д.о.о. из Прибоја, закључио Уговор о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу "Хладњача лим" д.о.о. Прибој, оверен пред Основним судом у Прибоју 20.02.2015. године, који представља оснивачки акт чијим је закључењем регулисано пословање и односи чланова оснивача тог привредног друштва. На основу тог уговора регистровано је привредно друштво "Лим хладњача" д.о.о. Прибој. Сходно уговору и донетом решењу тужилац је уписан као члан друштва са уделом од 33% на основу уписаног новчаног улога од 495.000,00 динара, тужени "Р-2+" д.о.о. као члан друштва са уделом од 34% и новчаним улогом од 510.000,00 динара, док је трећи члан друштва "Јањушевић" д.о.о. Прибој са уделом од 33%. Оснивачи туженог предузећа "Лим хладњача" д.о.о. Прибој су постигли договор да заједнички изграде објекат хладњаче, без којег новоосновано привредно друштво није могло да обавља своју делатност. Након изградње објекта заједнички су пословали од оснивања 30.04.2018. године до окончања њиховог пословног односа на основу Уговора о престанку пословне сарадње од 27.04.2018. године, закљученог између тужиоца и туженог "Р-2+" д.о.о. Прибој. Тим уговором уговорне стране су уговориле услове под којима ће тужилац иступити из власништва у привредном друштву "Лим хладњача" д.о.о. Прибој и сва права и обавезе пренети привредном друштву "Р-2+" д.о.о. Прибој, односно међусобно су регулисали

сва права и обавезе поводом иступања тужиоца из тог привредног друштва. Наведеним уговором, тужилац је потврдио да нема више никаква потраживања према том привредном друштву и да је сва своја права пренео привредном друштву "Р-2+" д.о.о. Прибој. Тужени ББ је једини члан оснивача туженог привредног друштва за трговину, производњу и услуге "Р-2+" д.о.о. из Прибоја, док је тужени привредно друштво за трговину, производњу и услуге "Р-2+" д.о.о. Прибој, једини члан – оснивач туженог предузећа "Лим хладњача" д.о.о. Прибој. Уговором од 27.04.2018. године тужилац се обавезао да иступи из пословне сарадње под условом да сва права пренесе на привредно друштво за трговину, производњу и услуге "Р-2+" д.о.о. Прибој, ако му се врати девизна позајмица по признаницама и ако се наплати дуг од "Хосане", врати динарски дуг за обртна средства која је уплатио као позајмицу оснивача у износу од 21.407.000,00 динара. Тужилац није био инвеститор изградње објекта хладњаче која је изграђена 2015.године на основу дозвола надлежних органа општине Прибој, већ зајмодавац коме је на основу писаних доказа и вештачења од стране вештака економске струке зајам враћен, по признаницама, у износу од 133.000 евра, како је и предвиђено одредбама уговора о престанку пословне сарадње. На основу спроведеног доказног поступка утврђено је да тужени ББ није подизао готовинска новчана средства са пословног рачуна туженог предузећа "Хладњача лим" у периоду у коме је тужилац био сувласник друштва и да тај тужени није био законски заступник заједничке фирме, нити је вршио исплате запосленима. Напротив, за исплате су били задужени законски заступници, односно директори предузећа, који су у периоду који је обухваћен тужбом били супруга и син тужиоца. Вештачењем је утврђено да није било уплата са рачуна заједничког предузећа "Хладњача лим" добављачима предузећа "Р-2+" за грађевински материјал, за изведене радове и уграђен материјал, а тужилац, на коме је био терет доказивања, ни за један захтев, па ни за тај, није доставио доказ да је лично давао готовинска средства за изградњу хладњаче. У погледу враћања дела динарског дуга у износу од 4.000.000,00 динара и 100.000,00 динара на име накнаде за оснивачки улог, вештачењем је утврђено да је тужиоцу враћен читав износ од 20.407.000,00 динара који је, као износ позајмице уступио туженом оснивачу "Лим хладњаче", као и да спорни износ од 1.000.000,00 динара представља грешку у књижењу, јер тај износ тужилац није уплатио туженом "Хладњача лим", већ је уплата извршена од стране "Р-2+" д.о.о. Прибој. Даље, вештачењем је утврђено да потраживање од друштва "Хосана" није наплаћено, па у том смислу није ни настала обавеза предвиђена уговором о престанку пословне сарадње. Наиме, због чињенице да наплата потраживања од "Хосане" није извршена и да обавеза на плаћање добити није ни доспела, вештачењем је утврђено да је, због тога, привредно друштво пословало са негативним салдом од 20.000.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбене захтеве тужиоца одбили, у смислу одредбе члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, налазећи да ниједан део имовине тужиоца није без основа прешао у имовину тужених, нити је износ ПДВ-а који тужилац потражује, био у његовом поседу, док је на основу спроведеног доказног поступка утврђено да тужени ББ није никада подизао готовинска новчана средства са пословног рачуна туженог предузећа "Хладњача лим" у периоду у ком је тужилац био сувласник друштва, јер он није био законски заступник заједничке фирме, није је вршио исплате запосленима, нити је било уплата са рачуна заједничког предузећа "Хладњача лим" добављачима предузећа "Р-2+" д.о.о. за грађевински материјал, изведене радове и уграђени материјал, а да тужилац ни за један свој захтев није доставио доказе. Супротно томе,

вештачењем је утврђено да је читав износ позајмице од 20.407.000,00 динара тужиоцу враћен, док потраживања према дужнику "Хосана" нису наплаћена, због чега је друштво пословало са негативним салдом.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Тужилац своје потраживање у овој парници заснива на одредби члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, којим је прописано да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког друго лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном поступку, или закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнутих користи. Међутим, тужилац није доказао своју тврдњу о неоснованом преласку његове имовине у имовину тужених, јер је супротно томе, у доказном поступку утврђено да је њему враћен читав износ од 20.407.000,00 динара који је он као износ позајмице уступио туженом оснивачу "Лим хладњача", док тужени потраживање према дужнику "Хосана" није наплатио, што је услов за доспелост потраживања по уговору од 27.04.2018. године, на основу ког је престала пословна сарадња између парничних странака.

Тужилац у ревизији оспорава оцену доказа, што је без утицаја на одлучивање, имајући у виду да о томе које ће чињенице да узме као доказане одлучује суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, у смислу одредбе члана 8. Закона о парничном поступку.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**